

СТАНОВИЩЕ

от професор Анри Кулев Андреев

/почетен професор в Нов български университет, департамент „Кино,
реклама и шоубизнес“, програма „Анимационно кино“/

за дисертационния труд на Пенчо Кунчев

за получаване на научната и образователна степен „доктор”
по научната специалност „Кинознание, киноизкуство и телевизия” (05.08.03),
професионално направление 8.4. Театрално и филмово изкуство

на тема: **„Анимационният типаж – анализ и развитие
1906 - 2012”**

Монографичният труд на докторанта Пенчо Кунчев е огромен и безкрайно необходим изследователски текст. Не за първи път с теоретични разработки се заема човек, така да се каже „от кухнята“. Не филмов критик, не изкушен от темата журналист, а художник и режисьор на десетки анимационни филми.

Дългогодишен преподавател в програма „Анимационно кино“ към НБУ, г-н Кунчев стойностно разсъждава върху тезата си и на базата на същностните характеристики и принципи на анимационния типаж прави обстоен анализ на творчеството на огромен брой световно известни автори и чрез тях разглежда развитието на това сложно изкуство. Той открива, систематизира и обобщава принципи за търсене на верни изобразителни решения при създаването на анимационния филм. В дисертацията присъстват точно намерени и професионално експонирани илюстрации, които чудесно допълват авторските разсъждения.

Формално погледнато, всяка една от главите на монографията може да се приеме за принос на кандидата:

- и принципите на създаване на типажа,
- и развитието на анимационния типаж в Америка, Япония и Европа,
- и анализа на двата вида анимационен типаж – карикатурен и реалистичен,

- и влиянието върху анимационния типаж на различните течения в изобразителното изкуство.

Към тези приноси бих прибавил още един – възможността текстът да се превърне в богат и изчерпателен учебник, който да запълни огромното бяло пространство и заедно с текстовете на професор Веселинов, доцент Попова, доцент Николова и други колеги, да утвърди водещата роля на НБУ в изследването на анимационното изкуство.

Лично за мен, като човек изкушен от това изкуство, най-любопитни са сравненията в художествените търсения и влиянието върху различните артисти, в глава шеста на дисертацията.

Добре са показани взаимното проникване на различните изкуства и новите художествени внушения, които произтичат от това. Прекрасни илюстрации и текст изграждат примерите за тези художествени симбиози. Влиянието на Магрит върху Шванкмайер, на Ернст върху Леница, на Й. Бош върху Йожи Кури, на Де Кирико върху Танаами, на Анри Русо върху Е. Лудзати, на Стайнбърг върху Драгич и на още много други автори, са прекрасен пример за всепроникващия дух на голямото изкуство и плодотворните рефлексии, спомагащи при изграждането на самобитния авторски почерк.

По някакъв тайнствен начин, тази глава шеста от дисертацията се родее с черта от характера на г-н Кунчев. Като изключително ерудиран и информиран човек, за него е въпрос на престиж да открие неочакваната еднаквост. Нещо като играта „Открий 10 разлики“. Но тук тази игра е по-сложна, защото подсъзнателно внушава мисълта за тънката граница между влияние и плагиатство. Разбира се, следвайки тази логика, е добре процесът да се развие и да се проследи в дълбочина. Ясно е, че Лудзати е повлиян от Русо, но от кого взаимства Русо? И така нататък, до първозвания и единствен Творец... Нещо като Големия взрив във Вселената, само че имплозивно.

Тук бих добавил още нещо. Някъде в оценките авторът-художник субективно надделява над изследователя, а от това страда педагогът. Преводът на това засукано изречение е сравнително

прост. Силата на текста на Кунчев е в неговото многообразие и енциклопедична пунктуалност и това го прави необходим учебник за студентите. При този подход, хладната и безпристрастна оценка е задължителна, за да може и след десетки години, новите поколения студенти да получават чистата информация, на базата на която могат /и са длъжни/ да градят собствена оценка. В този труд са излишни авторовите пристрастия и това е верен педагогически подход. Ключовата дума при анализа трябва да бъде безпристрастност.

Както беше казано и по-горе, докторантът е дългогодишен успешен преподавател в програма „Анимационно кино“ към НБУ.

Г-н Кунчев е един от хората, възстановили Световния анимационен фестивал във Варна и активен участник в ежегодното му провеждане. Ръководител на студентски стажове и практики, той е и преподавател, ползващ се с доверието и много добро име сред студентите.

Като режисьор и художник г-н Пенчо Кунчев работи с успех и поддържа високото име на българската анимационна школа.

Член на много престижни журита, с цялата си обществена активност, г-н Кунчев допринася за популяризиране на изкуството на анимацията, а с това и за привличане на нови студенти към програмите на НБУ.

Познавам от дълги години Пенчо Кунчев като изключително талантлив, ерудиран и информиран режисьор и художник. Харесвам филмите му. Познавам и уважавам неговия опит в работата със студентите. Присъствието му в програма „Анимационно кино“ допринася за високия престиж на нашия университет.

Като имам предвид показаните теоретични познания, доказани в труда „Анимационният типаж – анализ и развитие 1906-2012 година“, способностите му за самостоятелно изследване на даден научен проблем, изброените приноси, както и общото присъствие на кандидата в живота на НБУ, убедено гласувам с „да“

за присъждането на научната и образователна степен „доктор” на
Пенчо Кунчев.

София, 15.06.2018

проф. Андри Кулев

